

Дамян Дамянов

Оборище

Ти още светиш с бледите фенери
И с тъмните ръждясали лица.
Затуй онази твоя нощ тъй черна
По светлина днес може да се мери
С най-едрите, с най-ярките слънца.

Ти всяка нощ изплюваш отдалеко
Във мен. С кръстосани пицов и нож.
И чувам как заклеваш ти човека
Да заплати тъмата на пет века
Със светлината на едничка нощ.

Ала един от всичките фенери
Се счупва, пада в лепкавата кал...
... Но светиш ти. И само там е черно,
на мястото, где някога на pewno
предателят единствен е седял...

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7994>]